

7,000 Kr. I det hele vil det for begge Lønningsmaaders Vedkommende i Løbet af 20 Aar blive til de 20,000 Kr., blot at der er den Fordel ved det bestemte Aarstillæg, at Beløbet fordeles ligeligere og derfor ogsaa for en stor Del kommer vedkommende Mand til gode paa et tidligere Tidspunkt. Man har derfor ment, at der ikke derigennem gjordes ham nogen som helst Uret, og at det altsaa baade af principielle og personlige Hensyn var rigtigt at føre Lovforslagets Tanke saa konsekvent igennem, som dette Ændringsforslag antyder.

Naar man desuden har foreslaaet Indledningen forandret saaledes, at der ikke længere staar Oprettelse af et nyt Embede, men derimod Ansættelse af en Kommitteret, har det været, fordi man syntes, at det var saa uhyre højtideligt at bruge Udtrykket „Oprettelse af et nyt Embede“, naar det hele begrænsede sig til en Overgangstilstand, i hvilken en enkelt Mand tænkes at have det Embede inde. Man syntes derfor, at det var naturligt at sige, at han ansattes, og i Ændringsforslaget fremhæves saa, paa hvilken Maade han skal ansættes.

Jeg skal i Henhold til disse Betragtninger anbefale, at man vedtager disse Ændringsforslag, som jeg ikke kan se paa nogen Maade kan lægge Sagen Hindringer i Vejen. De er et klarere og konsekventere Udtryk for, hvad der er Meningen med det hele, og kunde derfor maaske nok have et vist Krav paa, at man tog paa dem med Velvillie ved den Afstemning, der nu snart finder Sted.

Harald Jensen: Med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 1, 2 og 4 kan jeg ganske slutte mig til de Udtalelser, der blev fremsat af det 8de kongevalgte Medlem (Trier). Ogsaa jeg vil anbefale Vedtagelsen af disse Ændringsforslag, som jo navnlig gaar ud paa at borttage Tantiemen og sætte vedkommende Arbejdsleder paa fast Løn. Jeg skal altsaa opfordre til at stemme for disse Ændringsforslag og agter selv at gøre det.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, kunde jeg henvise til Betænkningen, hvor det i ganske faa Ord er motiveret. Det forekommer mig, at de frie Erhverv saavel Arbejdsgiverne som Arbejderne er noget brøstholdne ved den Form, Lovforslaget har faaet. Jeg tillod mig ved første Behandling at henstille til Justitsministeren at søge at jævne disse Forhold saa godt

som muligt og tage saa meget Hensyn som muligt til de frie Erhverv. Men ved nærmere at gennemse Lovforslaget er jeg kommet til den Opfattelse, at det ikke er tilstrækkeligt med denne Henstilling, men at man bør søge at træffe Bestemmelser derom i selve Lovforslaget. Som den ærede Ordfører og det ærede 8de kongevalgte Medlem sagde, er der i Udvalget ikke afgivende Meninger om det rigtige i, at Fængselsarbejdet borttages fra Entreprenørerne og lægges direkte i Fængselsvæsenets Haand. Men den Maade, hvorpaa man nu søger at ordne Sagen, vil efter min Mening kunne blive i høj Grad skadelig for de frie Erhverv. Det forekommer mig at være en daarlig Økonomi at søge gennem den foreslaaede Ordning at indvinde nogle hundrede Tusinde Kroner mere for Staten og at faa Fangerne beskæftiget paa en mere planmæssig Maade, hvilket ikke altid vil sige den rette opdragende Maade, og samtidig maaske forøge Fangerens Antal derved, at det frie Erhverv og adskillige af de Arbejdere, som nu ernærer sig udenfor Fængslerne, Tvangsarbejdsanstalterne, Fattiggaardene og saadanne Steder, skades. Det forekommer mig at være farligt, hvis man mener, at der er nogen Udsigt dertil, og naar saadant er Tilfældet, vil jeg finde det rigtigt, at man søger at træffe Forholdsregler derimod. I den Skrivelse, som er sendt fra Fængselsdirektøren til Justitsministeren, og hvori Fængselsdirektøren foreslaar den Ordning, som findes nu for Tiden, og som har bestaaet i et Aars Tid, henviser Fængselsdirektøren til, at Sagen kan udvikle sig saaledes eller bør udvikle sig saaledes, at denne Arbejdsleder ved Fængslerne efterhaanden bliver Konsulent ogsaa for de kommunale Fængsler og for Tvangsarbejdsanstalterne; og det næste Skridt derefter er, at han ogsaa bliver det for Fattiggaardene. Denne Mand, som skal lede Fængselsvæsenets Arbejde, skal altsaa stile videre endnu, nemlig hen efter at blive Konsulent for Kommunerne og paa den Maade drage Kommunernes Fængsels- og Tvangsarbejde og Fattiggaardenes Arbejde med ind under sig. Man vil da komme dertil, at man vil faa en meget stor og planmæssig Organisation af billig Arbejdskraft. Se, det er jo en kendt Sag, at Fangerne og de, der er paa Tvangsarbejdsanstalterne, de fattigunderstøttede o. s. v., kan arbejde og efter Sagens Natur arbejde meget billigt. Ved en saadan stor og planmæssig Organisation af al billig Arbejdskraft her i Landet vil der utvivlsomt blive paaført det